

Отпусти си сърдце-то, княгыньо, та си по-
хапни отъ калугерскъ гозбъ. Вървамъ, че не си
ѡла паскоро.

Райна.

Благочестивый старче, гядамъ, че имашъ гры-
жъ за мене, але нѣмамъ честь да тя познаѣмъ.

Боянъ.

Прѣблагый Богъ чю твоя гласъ и тя избави
отъ злодѣйскы рѣце. Той мя отрѣди, Райно, за
да отървѣ тебе, коя-то ми си толкози мила и
драга.

Райна.

Слава Богу, благодарѣмъ. А кажи ми, старче,
кой си ты.

Боянъ.

Не мя познавашъ, Райно, че не си мя виж-
дала, а азъ съмъ тя милвалъ още до дѣ бѣше дѣ-
те на майчини си рѣцѣ, и ти съмъ ся радвалъ.
Отъ тогазъ сега пакъ дади Богъ, да ти ся радвамъ.
(показва и изображеніе, дѣ-то е исписанъ образа на Царица Ма-
риѣ съ дѣте въ рѣцѣ). Ще ли познаешъ този образъ?

Райна [съ одивленіе].

О Боже, това е майка ми! [гяда по-отблизу].
А това дѣте, що държи на рѣцѣ си, кое ще бѣде?

Боянъ.

То си ты, мила Райно, кога бѣше още дѣте.

Райна.

Това съмъ азъ!... Охъ! мила-та ми майчица